

1 Αυγούστου 2013

Το Πάρτι τελείωσε!

/ [Γενικά Θέματα](#)

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη

Φιλολόγου, MSc

Έτσι νιώθω τους τελευταίους μήνες. Ότι το πάρτι τελείωσε. Το πάρτι της χλιδής, της πολυτέλειας, της σπατάλης, της επίδειξης, της φαντασίας, της μεγαλομανίας, της μεγαλαυχίας. Το πάρτι με τις πισίνες των ακριβών ξενοδοχείων και τα νούφαρα, τα σινιέ ρούχα, τα πολυτελή αυτοκίνητα, και πάει λέγοντας.

Για τους παροικούντας στην Ιερουσαλήμ, η κρίση που ενέσκηψε πάνω στη μακαρία νήσο μας, δεν ήρθε ως κεραυνός εν αιθρία. Ήταν η Νέμεσις για την απληστία και την υπέρβαση των ορίων μας. Λησμονήσαμε ποιοι είμαστε, από πού ερχόμαστε και πού πάμε. Διαπράξαμε Ύβρη, με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου, και έπρεπε να τιμωρηθούμε για να αποκατασταθεί η ηθική τάξη των πραγμάτων και να επέλθει η κάθαρση.

Αίφνης, έπαιρνες ένα προσκλητήριο γάμου, και ανακάλυπτες ότι η ταλαίπωρη γυναίκα που καθαρίζει ολημερίς σκάλες και γραφεία και τουαλέτες, και «κοψομεσιάζεται», ή η άλλη που ψήνεται μέσα στους φούρνους ή τις κουζίνες των «ταχυφαγείων», θα παντρεύει την κόρη της σε πολυτελές ξενοδοχείο. Θα μου πείτε: γιατί δεν έχει το δικαίωμα, επειδή είναι φτωχή, να ζήσει κι αυτή το όνειρο της ευμάρειας, όπως τόσοι και τόσοι; Εξάλλου, μια φορά κανείς παντρεύει το παιδί

του. Άλλη μια παρεξηγημένη κι αυτή λογική, αν λάβουμε υπόψη μας το ποσοστό των διαζυγίων.

Ασφαλώς, και έχει το δικαίωμα να ζήσει το όνειρό της. Όμως, «πρέπει να απλώνουμε τα χέρια μας, ώσπου φτάνουμε». Ό,τι κάνουν οι πλούσιοι, νομίζουμε ότι μπορούμε να το κάνουμε κι εμείς; Γιατί μας το έδωσε το μυαλό ο Πανάγαθος; Για να κρίνουμε και να αποφασίζουμε με βάση τα δεδομένα μας.

Εμείς, τι κάναμε ως κοινωνία; Ξεχάσαμε ότι οι πρόγονοί μας διακρίνονταν για την αίσθηση του μέτρου. Μας συνεπήρε ο καταναλωτικός πυρετός, μπήκαμε στο χορό της σπατάλης, γίναμε τοξικομανείς της ευμάρειας, κι από κει κι ύστερα ήταν πολύ δύσκολο, έως αδύνατο, να ξεφύγουμε από αυτόν τον φαύλο κύκλο.

Ύστερα ήρθαν και οι τραπεζίτες που μας έδιναν αφειδώλευτα όσα θέλαμε. Τότε, ήρθε κι έδεσε το γλυκό. Δάνεια επί δανείων. Να χρωστάνε και τα δισέγγονά μας, γιατί έπρεπε κι εμείς να κτίσουμε τη σπιταρώνα με ή χωρίς την πισίνα, με τις δυο και τρεις κουζίνες, με. με. με. Άλλου παπά ευαγγέλιο, πώς θα τα ξεπληρώσουμε.

Διόλου δεν μας περνούσε από το φτωχό και «αππωμένο» μυαλουδάκι μας ότι αυτά τα λεφτά δεν μας τα χάρισε κανείς. Θα πρέπει να τα γυρίσουμε πίσω με τόκους. Οι τράπεζες δεν ξέρουν από κουλτούρα δωρεάς και αλληλεγγύης. Είναι κερδοσκοπικοί οργανισμοί, που ξεφύτρωσαν στη θέση των αλλοτινών τοκογλύφων που λυμαίνονταν την κυπριακή ύπαιθρο, και ξεκοκάλιζαν περιουσίες, «ώσπου να πεις κύμινο».

Ακόμα κι αυτός ο Συνεργατισμός, που όταν ξεκίνησε στο Λευκόνοικό μας, τα μέλη ήταν αλληλέγγυα, ξέχασε την αληθινή του πορεία και ξεστράτισε κι αυτός, παραδομένος στη διαφθορά, την υπέρβαση εξουσίας, την ευνοιοκρατία, τον νεποτισμό, τον αυταρχισμό από κάποιους μικρούς δικτατορίσκους.

Ταυτόχρονα με όλα αυτά, ήρθε και η σαπίλα σε κάθε τομέα της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής ζωής. Αξίες διαιώνιες χάθηκαν ως διά μαγείας, και στη θέση τους ξεφύτρωσαν νέα φρούτα: η κουλτούρα της διαπλοκής, το έννομο συμφέρον, ο πανηδονισμός και ο συβαριτισμός, η αρπαγή και η «ρεμούλα», η κομπίνα, η λαμογιά, η παγαποντιά, η σπουδαιοφάνεια και η σοβαροφάνεια, η αναξιοκρατία, η έκλυση ηθών και ο ηθικός εκτροχιασμός, η διαφθορά, και τόσα άλλα.

Είναι πρόδηλο ότι η Ανθρωπιστική Παιδεία υποβαθμίστηκε, το ανθρωπιστικό ιδεώδες οδηγήθηκε σε απίσχνανση, και επικράτησαν νέες αξίες, υλιστικές, πλαστές, ψεύτικες. Χτίζαμε όλα αυτά τα χρόνια πάνω στην άμμο. Γι' αυτό, δυστυχώς, το οικοδόμημα έπεσε.

Ας ξαναβρούμε, λοιπόν, την ανθρωπιά μας. Τώρα που πιάσαμε τον πάτο. Ας αναθεωρήσουμε τις αξίες μας. Τώρα που κλαίμε επί των ερειπίων της αφροσύνης και της παράκρουσης. Ας δώσουμε σημασία στο «είναι» και όχι στο «έχειν». Είναι καιρός να αλλάξουμε πορεία πλεύσης, αν θέλουμε να γλυτώσουμε από τους υφάλους της πλήρους καταστροφής.